

Чл. подп. К. тинчевъ: Тия дрѣхы шаечени, които сте правили, носихте ли ги и въ Сърбия?

— Носихъ ги даже и въ Браила.

— Тукъ съ тази ли дрѣха бѣхте?

— Да. И сега е тукъ.

— Така точно въ годината колко пѣти сте я обличали?

— Най-много нея нося.

— Тукъ ли е сега тѣзи дрѣшка?

— Да, въ затвора.

— Тя е правена въ 1890 г. и сега още я носите?

— Да. Тя е тукъ при насъ, дѣто ни държатъ.

Прѣдсѣд.: Тукъ дѣто сте затворени?

— Да.

— Утрѣ да я донесете.

Прокурора: Г-нъ Великовъ! Вий казахте, че сте получили отъ Бѣлградъ 1000 лева, а за да ги направите 4000 лева, отъ гдѣ взехте останали 3000? Дадохте вий часть, също В. Нейчовъ и другаритѣ ви?

Подсѣд. Г. Великовъ: Отъ Бѣлградъ получихме 1000 лева, а азъ имахъ още 900 лева частни пари.

— За да получите тия 1000 лева вий прѣдставихте тамъ на Цанкова въ Руссия, че ще се занимавате съ агитации въ България?

— Да! Трѣбвахъ пари освѣнъ за агитация, но и за облѣкло, пѣтни разноски и пр.

— Въ расхода е указано: разноски по дѣлото, за револвери и пр., защо ги пишете *разноски по дѣлото*?

— Азъ казахъ, че всичко пишехъ за да зная колко пари сж расходвани отъ общата сума и колко частни. Тамъ има писани и такива дрѣбни разноски, като за баня.

— Вий виждахте, че съ тия 1000 лева нѣма да свършите работа, защо не искахте по-голяма сума?

— Толкова дадохъ, толкова и приехме. Повече не дадохъ.

— Сетнѣ вий дадохте пари въ заемъ на нѣкой си Акадапки.

— На Войнова дадохъ въ заемъ отъ мои пари, когато бѣше дошълъ въ Нишъ, да прѣкара празниците, но той ми ги върна.

— Тогава като ги давате въ заемъ, защо ги пишете разноски по дѣлото?